

Návrat jednoho podivína

Když zpěvák a vůdčí osobnost, Carl McCoy, na konci roku 1991 opustil britský kultovní a ultratmný soubor Fields Of The Nephilim, vodu, jenž se nad kylem této gotické bandy navždy uzavřela, čeřili jen rozpačité hudební pokusy pohrobků. Jeho bývalí spoluhráči založili skupinu Rubicon, avšak nedosáhi žádného výraznějšího ohlasu. Dodejme, že po zásluze. Ovšem ani pokusy samotného McCoye zvláště suverenity neplyvaly. Střídal spoluhráče i jména souboru, nový materiál vznikal pomalu, těžce a v ústraní. Bolestně tápání provázelo čtyři roky trvající zlověstné ticho. Nakonec se jeho stálými spolupracovníky stali kytarista Paul Miles (jenž má též výrazný autorský podíl na značné části repertoáru), baskytarista Cian Houchin a bubeník Simon Rippin. Název si změnili na jednodušší a snadněji zapamatovatelné Nefilim a po několika singlech s nepřilíh výrazným ohlaseem jsou tu s albem a jménem opět tajemným, Zoon.

EX MISSION?

Vraťme se ve zkratce do minulosti. Všechno to začalo v roce 1983 v malém anglickém městečku Stevenage na troskách kapely The Mission. Samozřejmě to nebyli The Mission Waynea Husseye, bývalého člena Sisters Of Mercy, ti si museli na svůj vznik ještě pár let počkat. Součástí těchto Mission byli baskytarista Tony Pettit a bratři Wrightovi, kytarista Paul a bubeník Nod. Jejich novým vokalistou byl právě charismatický a introvertní Carl McCoy a jméno Fields Of The Nephilim, jež si zvolili, evokovalo temnotu stejně jako ponuře krásná hudba, která se počala linout na prvních nesmělých jamech kdesi ve zkušebnách na předměstí.

ZROD JEDNOHO KULTU

Kultovní popularita přicházela pomalu, o to však byla později pevnějšího a trvanlivějšího rázu. Na nosičích se hudba McCoyovy party objevila poprvé v roce 1986, kdy na jejich vlastní značce Tower vyšel dvanáctipalcový singl *Burning The Field*. Podstatně též zvýšili intenzitu koncertů, hráli mimo jiné jako předkapela Gene Loves Jezebel nebo Flesh For Lulu a jejich kultovní proslulost utěšeně vzrůstala. Díky tomu podepsali smlouvu se značkou Situation Two, pobočkou známé firmy Beggars Banquet, kde jim vyšel v září 1986 singl *Power*.

SPAGHETTI - WESTERN

Albově debutovali až roku 1987 počinem *Dawnrazor*, jenž předznamenal singl *Preacher Man*. V produkci Billa Buchanana přinesl pořádnou porci temné gotické hudby a la Sisters Of Mercy, s hlubokým vokálem, ne nepodobným Adrewu Eldritchovi. Pocit temnoty umocňovaly citace, jak v tajemném intru, tak i v průběhu celého alba, z hudby Enricca Morriconiho pro slavný film *Tenkrát na západě* (*Once Upon The Time In The West*). S tímto filmem si celkově vpomáhali ve stylizaci i image (typické dlouhé kožené kabáty, klobouky), až jim vysloužil ne příliš lichotivý přívlastek 'spaghetti - western'. Album mělo ohromný ohlas, bodovalo v nezávislých žebříčcích a podstatně upevnilo kult skupiny. Následovaly úspěchy na festivalech, například v Readingu, beznadějně vyprodané britské turné a první šňůry na evropském kontinentu. Prestižní časopisy *Melody Maker* a *Record Mirror* je označily za největší nadějí roku 1987.

NA VRCHOLU

O rok později vyšel další singl, *Moonchild*, který úspěšně bodoval i v britských oficiálních hitparádách. V patách mu následovalo výtečné album *Nephilim*, opět v produkci Billa Buchanana. Oproti debutu bylo již hudebně členitější, nápaditější a propracovanější. Jeho první polovinu tvořilo pět hutných a energických skladeb, z nichž vrcholem byla drsně rocková *Chord Of Souls*. Ve druhé polovině se pak nacházely tři dlouhé a emotivní kompozice evokující to nejtemnější, co se dá na dně lidské duše nalézt. Album opět zaznamenalo výrazný úspěch a po velkém tmu se Fields Of The Nephilim na dva roky odmlčeli.

ZRÁNÍ

McCoy toho využil k diametrální změně a ozdravení svého životního stylu. Přestal pít a kouřit, stal se vegetariánem. Začal se intenzivně zabývat četbou knih o dávných kulturách, okultismu a smrti. To vše se odrazilo na změně soundu i celkového pocitu na následném albu *Elizium*. Napomohl tomu výrazně i producent Andy Jackson, který se mj. podílel na posledních albech Pink Floyd. Vyznění zmajestátnělo, zvažnělo a dospělo. Tradičně velká dávka patetičnosti zde slaví ještě větší úspěch díky výrazovým prostředkům, typickým pro progresivní rock šedesátých a sedmdesátých let. Psychedelické rozostření otupilo rockový bít a zvuková zastřenost negovala čitelnost. Nešetrně řečeno, efektní nuda, která na vás vykoukne po delším poslechu. Komerční úspěch album neminul, ovšem tvůrčí nespokojenost uvnitř McCoye vzrůstala. Čím dál tím více ho svazovala omezenost tradičních tvůrčích postupů jeho kapely. Omezoval ho typický zvuk, harmonické postupy, vše. A spoluhráči především. Někdy se tomu také říká ponorková nemoc...

'PEKLO JE PRAZDNÉ A VŠICHNI DÉMONI JSOU TADY'

Jak již citace ze Shakespearovy hry *Bouře* napovídá, natáčení novinky *Zoon* reinkarnoval formace *Nefilim* pro-

bi-halo v napjaté a jak londýnská mlha husté atmosféře. Natáčelo se v absolutním odloučení, mimo běžná komerční nahrávací studia, bez producenta, bez předem dojednané smlouvy s jakoukoliv firmou. Nahrávky se nakonec chopila tradiční a léty osvědčená firma Beggars Banquet, ovšem zrání

a dlouholetý proces obrody je na albu jednoznačně znát. Oproti *Elizium* do slova dýchá nespoutanou rockovou energií. Je to dílo osamělého introverta, který dokázal (alespoň na chvíli) obrátit (sebe-)destruktivní sílu své imaginace směrem ven a za pomoci svých spoluhráčů z ní vykřesat cosi smysluplného. Zvukově se McCoy poučil odjinud. V soundu *Zoon* možno vysledovat jak živ Joy Division a jiných temných part, tak výrazné ovlivnění současným progresivním metalem (*Serpultura*, *Fear Factory*). Ovšem cítit je i Wagner či starý dobrý Enricco Morriconi. A Carlova osobnost je natolik silná a nepřehlédnutelná, že je hlavním jednotčícím prvkem. I přes to, že změnil svůj typický temný gotický vokální projev za pořádně agresivní metalový chropot.

ZOON

Ty tam jsou doby vytržení pouze z pocitu tajemna. Carl McCoy dnes kouše. A nepouští. Éterické kytary, čechrané všudypřítomnými chorusy, dnes brutálně deformující různé distortory, boostery a všeliké zvukové procesory. Změna soundu i celkového působení kapely je vsutku razantní a nesmlouvavá.

Texty bádají v extrémních lidských prožitcích a zkušenostech. To zpravidla rockové texty činívají, ovšem McCoyovy básně tak činí s nepřehlédnutelnou poetikou, mají dar osobitého dramatického klimatu, žhoucí obrazovostí. Tradičně pojatý obal je rovněž jeho dílem. Temným, tajemným a neuchopitelným, stejně jako hudba.

Čtyři roky trvalo McCoyovo odloučení od světa. Ovšem letos se objevuje znovu a v plné síle, atakující své kultovní fanoušky.

Nakonec přece jen sloučil všechny části svých představ. S vydáním *Zoon* je vyhánění dábla dokončeno.

Tomáš Sedláček

